

Dragi rojaki !

Danes Vam z velikim veseljem pošiljam govor za bistre ljudi, ki ga je zjutraj ob 6.45 imel na radiu Ognjišče pomožni škof dr. Anton Stres.

4. ADVENTNA NEDELJA (C)

Na začetku letošnjega adventa smo rekli, da v tem času srečujemo predvsem dve svetopisemski osebnosti: Janeza Krstnika in Devico Marijo. Danes, na zadnjo adventno nedeljo, nam jo Cerkev predstavlja, kako gre noseča obiskat teto Elizabeto. Ta ji v pozdrav reče: “Blagor ji, ki je verovala, zakaj spolnilo se bo, kar ji je povedal Gospod.”

Dá, Gospod ne more nad nami izpolniti svojih obljub, če jim mi ne verujemo. Zato je za to, da smo deležni Božjega odrešenja in vseh dobrot, ki nam jih je pripravljen dati, prvi in najbolj nepogrešljivi pogoj, da verujemo vanj, da verujemo v odrešenje in v Boga, ki nam ga v svoji dobroti želi podariti. Vera je velik dar: “blagor ji, ki je verovala.” Ali res svojo krščansko vero cenimo kot velik dar, ali smo zanj hvaležni in nanj ponosni, ali storimo vse, kar je treba, da bi ga ostali vredni do konca svojega življenja?

V čem je bila Marijina vera? Verovala je nekaj, kar bi danes marsikdo, ki se ima za normalnega, komaj še verjel: da bo rodila sina, ne da bi za to pri tem sodeloval kakšen moški. Kaj takega se ne more zgoditi, bi rekel marsikateri sodobnik. Marija je reagirala drugače: res je najprej trezno in razumno vprašala: Kako se bo to zgodilo, ko moškega ne spoznam. Nato pa je takoj razumela, da bo Božji Duh, ki je vir življenjske moči za vse stvarstvo, začetnik in izvir tudi njenega potomstva. Zgodi se mi po tvoji besedi, je bil zato njen takojšen odgovor, s katerim je hkrati izrazila vso svojo pripravljenost storiti vse, kar je potrebno z njene strani, da se bo lahko izpolnila Božja volja.

Kmalu bomo obhajali rojstvo tistega, ki je bil na tak način napovedan. Kar se je zgodilo ob Gospodovem, oziroma Marijinem oznanjenju, pa je samo uvod v tisto, kar se je v Jezusovem življenju dogajalo skoraj vsak dan. Jezus je nastopil kot tisti, ki je vedno znova izzival to, kar je v človeških očeh nemogoče, ki je to, kar je po človeški pameti in izkušnjah nemogoče, imel za svoj življenjski program. Po človeško je nemogoče, da bi bili ubogi, žalostni, preganjani, lačni in žejni pravice srečni. Toda on jih je blagroval: Blagor ubogim, žalostnim, preganjanim ... Tisto, česar normalen človek na tem svetu ne more hvaliti, Jezus razglaša za osrečujoče. Jezus postavlja številne družbene vrednote in ocene na glavo, in sicer v imenu nove resničnosti Božjega kraljestva, v katerem so ošabni vrženi s prestola in močni ponižani, nizki povišani in lačni nasičeni in napolnjeni z dobrotami, kakor je to tudi Marija opevala v svoji pesmi *Moja duša poveljuje Gospoda*.

Jezus prinaša nove vrednote in nova življenjska pravila, ki niso utemeljena in ne počivajo na temeljih tega sveta, temveč na Božji besedi in na obljubi novega, se pravi drugačnega neba in nove, drugačne zemlje. Za mnoge ljudi je to neresnično in nesmiselno. Toda ravno v tem upanju, da je mogoče nekaj čisto drugega in drugačnega od tega, kar poznamo na tem svetu, je bistvo naše krščanske vere. Jezus ni prišel izboljševati in popravljati tega sveta, prišel je oznanjati drugačen in nov svet.

Za krščansko življenje sta ta vera in upanje odločilnega pomena. Kdor veruje in zaupa, da je mogoč in celo napovedan drugačen svet od tega, ki ga poznamo, se bo lahko z veliko večjim pogumom spopadel z vsem, kar je v tem svetu nepopolno, nečloveško in zlo; kakor tisti, ki meni, da je ta svet trden v sebi, da je takšen, kot je, od vekomaj in bo vekomaj takšen tudi ostal. In misli, da je to, kar tukaj sedaj doživljamo edino možno in edino resnično. Kdor veruje tako kakor Marija, ga razočaranja in neuspehi, ki jih doživlja v tem svetu zaradi prevlade greha, laži, zla in krivice, ne bodo potrla ali celo odvrnile od njegove temeljne usmeritve in zavzetosti za Božje kraljestvo pravičnosti in ljubezni.

Šele tedaj, če verujemo in upamo tako, kakor je upala in verovala Marija, da pri Bogu ni nič nemogoče, lahko postanemo uporabni Božji sodelavci, šele tedaj nas lahko Bog porabi, da preko nas, po našem delovanju, po naši smelosti in drznosti, po naši trdnosti, zvestobi, potrpljenju in vztrajnosti uresniči svoje načrte za odrešenje nas vseh.

Ta krščanska vera, da pri Bogu ni nič nemogoče, dobi svojo zadnjo in najvišjo potrditev v Božji zmagi nad tistim pojavom v našem življenju, ki se nam zdi najbolj neizprosen, trden, nepremakljiv in neizogiben: nad smrtjo. Jezusov začetek in Jezusov konec, oba sta potekala v znamenju Božje vsemogočnosti in popolnoma drugače, kakor smo ljudje vajeni. V obeh primerih zmaguje Božje življenje: Bog je Bog življenja in ne smrti. Bog je drugačen in zato zmagovito kljubuje ter spreminja tok našega življenja, ko se enkrat pojavi med nami. Česar ni pričakoval nihče in česar še danes marsikdo ne more verjeti, se je zgodilo: na križu umrli Jezus iz Nazareta, ki so ga obsodili kot bogokletnika in Božjega zaničevalca sedi sedaj na desnici Boga, svojega Očeta.

Če je bilo že Jezusovo rojstvo skregano z našimi običaji in pravili, kako prihajamo ljudje na svet, je bila Jezusova smrt še bolj nepričakovana, še bolj skregana z zakoni in pravili našega umiranja.

Čeprav je vse skupaj tako nepričakovano in nenavadno, je vendarle vse skupaj zelo dosledno in pametno. Če Neskončni Bog vstopi v ta svet, je normalno in za pričakovati, da bo vse drugače, da bodo šivi tega sveta začeli pokati, da bo tisto, kar je bilo do tedaj normalno, postalo nenormalno in bo tisto, kar je do tedaj veljalo za sanjsko in nemogoče, postalo ne samo mogoče ampak najbolj gotova resničnost. Pa ne samo resničnost ampak tudi najbolj temeljno pravilo in usmeritev našega novega življenja.

Bog ni postal človek in ni prišel med nas zaradi parade, da bi se pred nami postavljaj, šopiril in razkazoval, češ, glejte kaj zmorem jaz, kakšni ste pa vi revčki. Prišel je med nas samo zato, da bi tisto, kar je mogoče njemu, po njegovi dobroti postalo mogoče tudi nam: da bi tudi mi postali deležni njegove vsemogočne ljubezni in njegovega zmagovitega življenja.

V našem okolju slišimo velikokrat govoriti o alternativnih gibanjih. Alternativen pomeni drugačen od običajnega in ustaljenega. Največji alternativec pa je seveda učlovečeni Bog in k njegovi alternativnosti smo poklicani mi vsi. Smo alternativci, ko ob smrti in grobu govorimo o življenju, ko spričo trpljenja govorimo o odrešenju in veselju, ko spričo delitve ljudi na revne in bogate govorimo o pravičnosti, ko spričo preganjanj in zatiranja vsake vrste govorimo o osvoboditvi, ko spričo sovraštva in brutalnega nasilja govorimo o ljubezni, usmiljenju in spravi. Smo pravi alternativci, če o vsem tem ne govorimo samo, ampak alternativno, se pravi drugače kot naše okolje, tudi ravnamo. Amen.